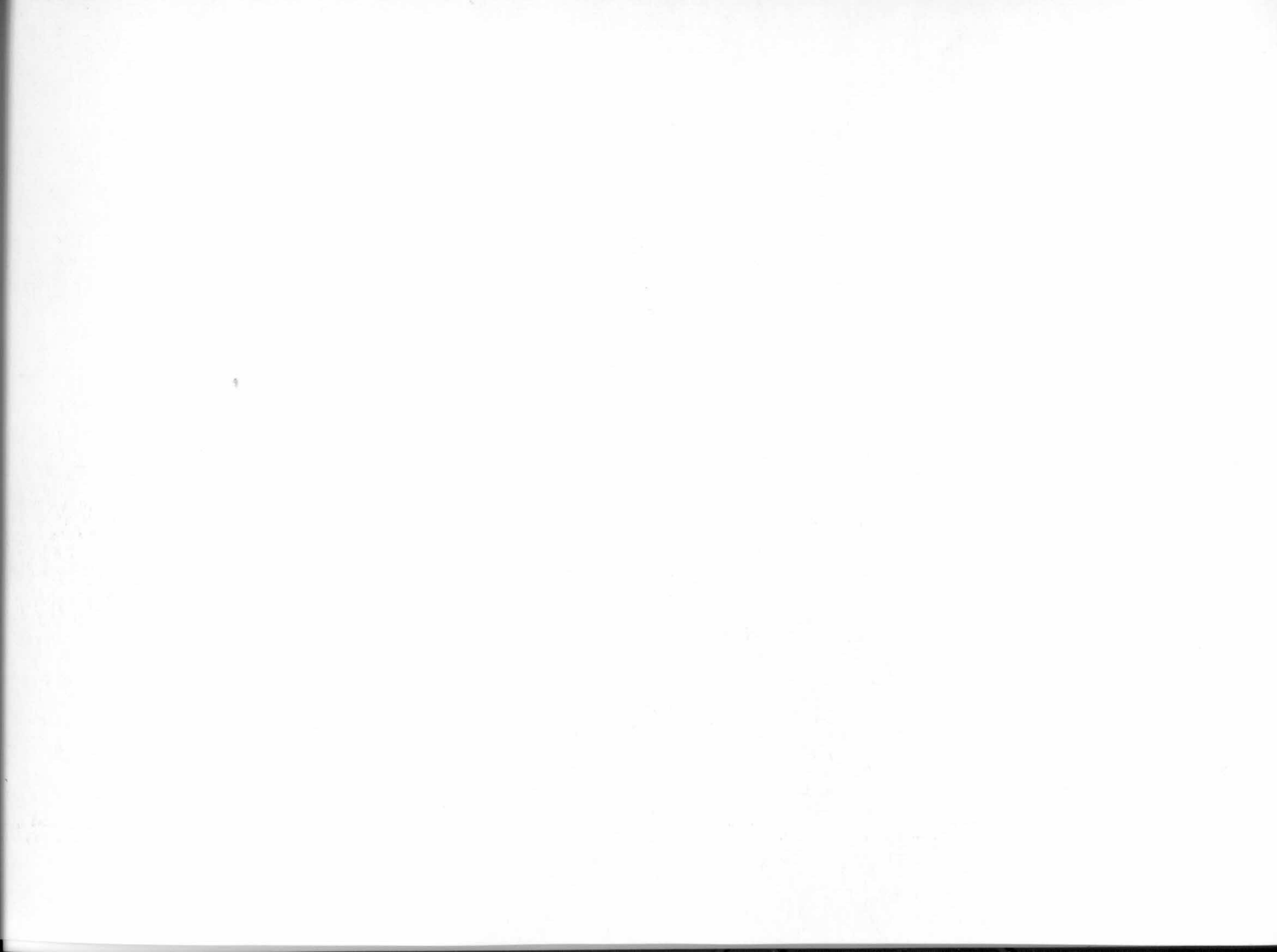

Sparrow '10

Sparnai

Vilniaus Licejaus kūrybos almanachas

21206 PO KO? 2

0 3 PO KO? 10 1

TO. 14122887

05.06 - 3 PO

8.03. - 06. TAIP.

08. 5 PO TO.

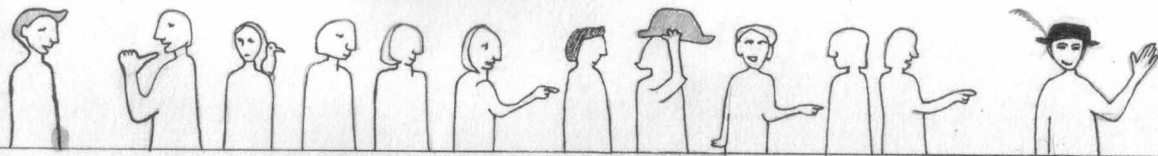
17.10. 3 PO

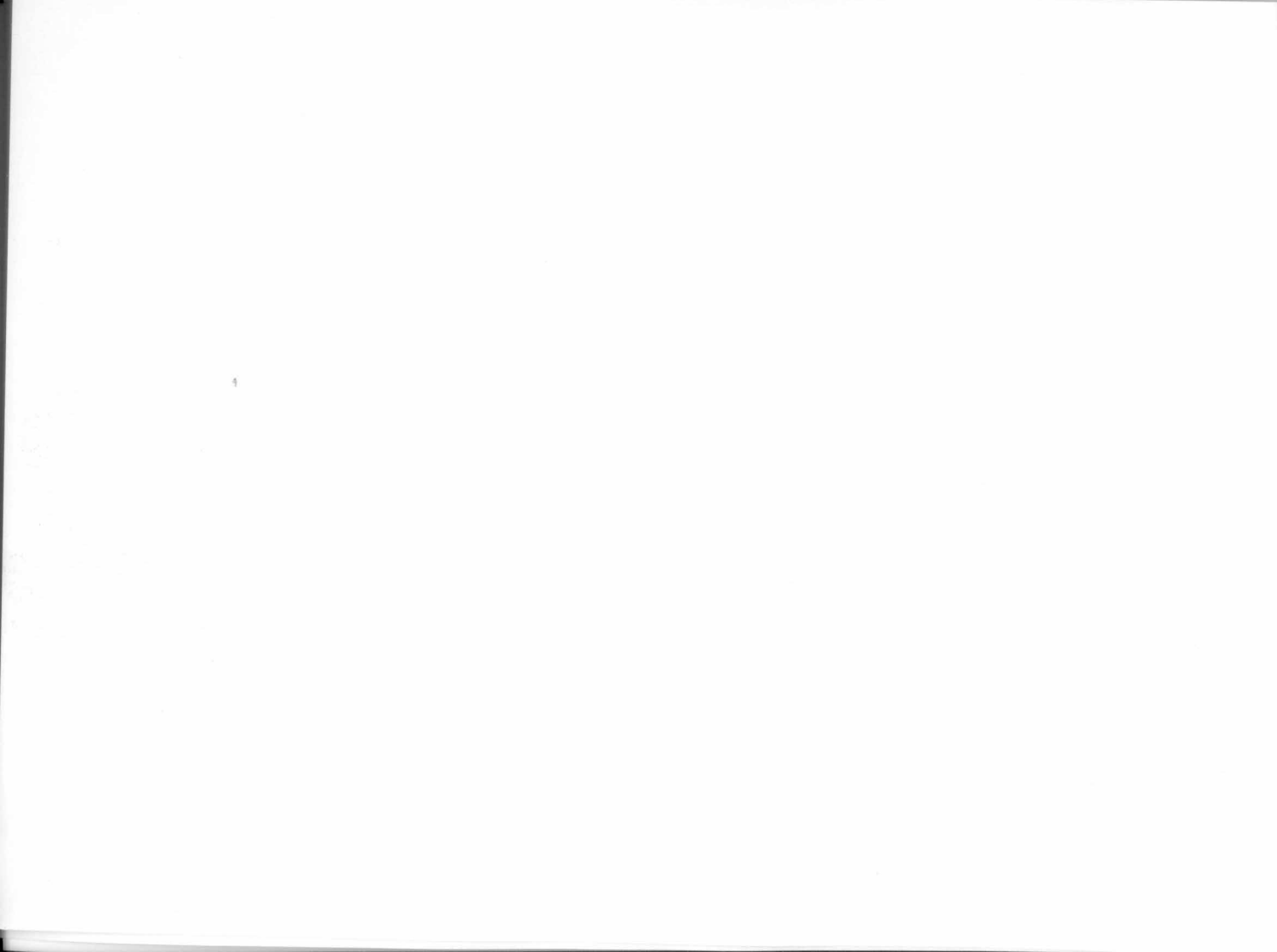
PO 17.09 07. TO

TO, TAIP? 051006

TO 02.01 1 KO?

KO? 25 10 3 TO.

Turiny

ketvirtokai

- Ieva Krivickaitė • 5
- Gabrielė Linkaitė • 11
- Unė Kaunaitė • 12
- Agnė Ulytė • 13
- Monika Ulytė • 14
- Jonas Grinevičius • 17

trečiokai

- Simona Skonsmonaitė • 21
- Agnė Skripkaitė • 22
- Laura Paulina Šinkūnaitė • 24
- Šiaip trečiokas • 26
- Milda Jurkevičiūtė • 28

antroakai

- Radvilė Daukšytė • 33
- Tadas Šlimas • 36
- Virga Pleskaitė • 38
- Rūta Miškinytė • 40

pirmokai

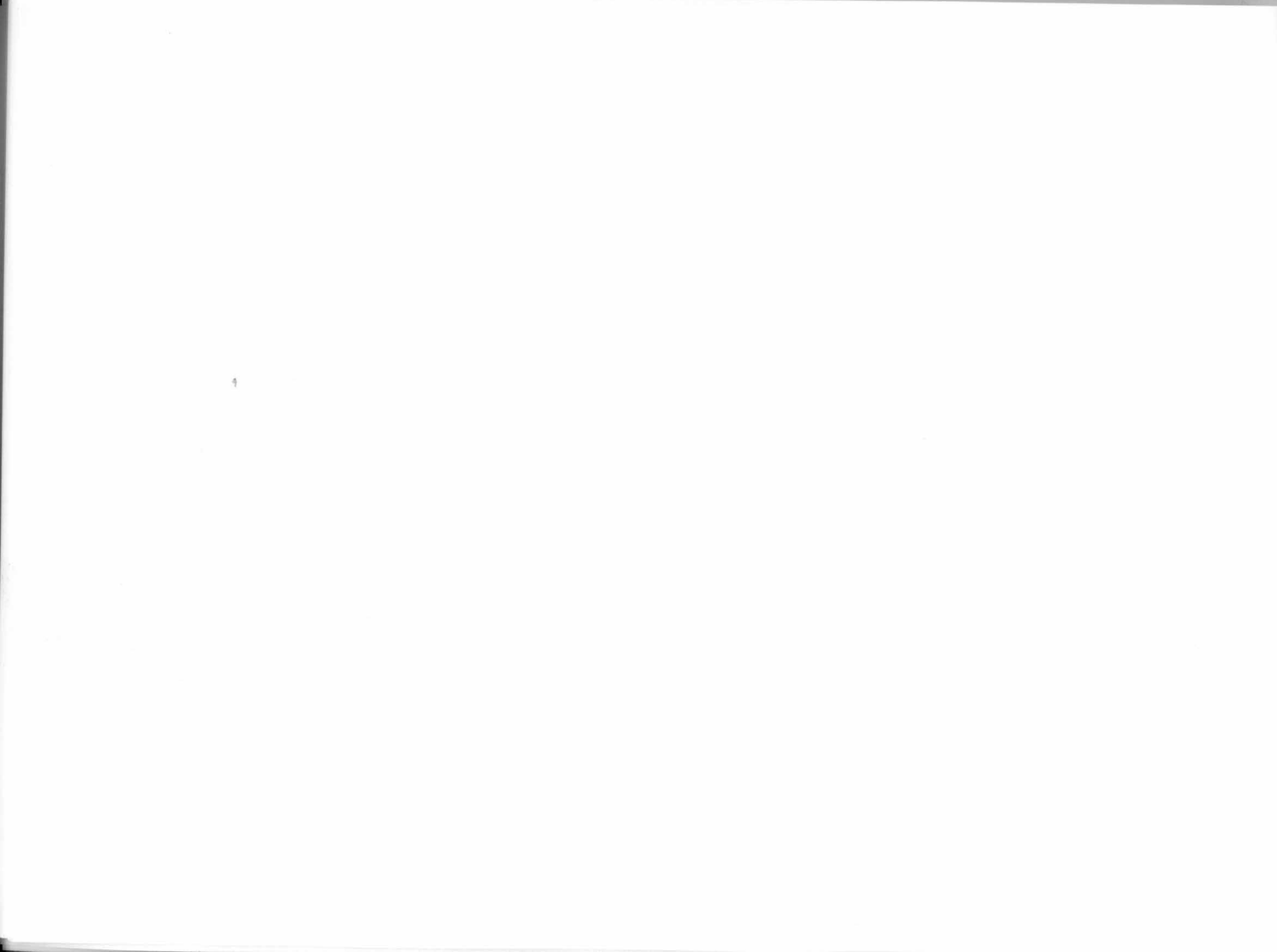
- Ieva Kasperavičiūtė • 42
- Lukas Vaivuckas • 44
- Pavlna Kovaliova • 45

viešnia

- Miglė Anušauskaitė • 48

Agnė Misiūtė

Jeva Krivickaitė

Vanduo sieros rūgštimi įkrinta į akį - dryžuotas gi jis, mūsų gyvenimas: balta šypsena - juoda nemiga - balta šypsena - juoda nemiga - balta šypsena - o vienąsyk taukšt, ir - baltai juoda paraštė, bespalvis miegas, duokdie, su šypsena lūpose.

***

Gulėjau ant grindų ir skaičiavau negandas:

viena

dvi

šešiolika

nuropojo lubomis.

Nuropojo ir vėl grįžo,

užuoat pasislėpusios kur kamputy.

Negandos - ne tarakonai,

- sakau luboms,

ir vis tiek purškiu kenkėjų nuody.

***

Su saule nutekantis laikas yra
tik nepastovumo iliuzija, nors
aš statiškas

Aš esu statiškas, o tai
reiškia, kad laikas manęs
nė neužkliudo

Neužkliudytas laiko, aš
neegzistuoju šiame pasaulyje, nes
laikas yra dimensija

Aš nežinau, kur aš, nes
mano ketvirtoji dimensija yra
meilė

***

Guli aukštiekninkas ant lovos
ir skaičiuoji liūdesius
- pilkas, raudonas, kvailiausias;

Guli susirietęs žolėj
ir skaičiuoji dainas
- brangi, brangesnė, brangiausia;

Guli ant pilvo vandenį
ir skaičiuoji tikėjimus
- tikras, primestas, visatinis;

Guli didelėm akim ant žemės
ir skaičiuoji gyvenimus
- vienas, tik vienas, vienatinis.

VISI MES ŠITAIP

Tavo buvimas tarp mano pirštų -
trapus kregždės klyksmas prieš lietu,

Tavo buvimas, kad nepamirštum -
penki jūros dumbliai smėlėti.

Tavo buvimas pieno stiklinėj,
kai pienas kaip kraujas nubėga,

Tavo buvimas daugtūkstantinis,
kai vardo nei veido nelieka.

Tavo buvimas tarp mano pirštų -
suspausiu, sutrinsiu - nutrūksta...

O vaikas klausia, ir klausia, ir klausia -
kodėl nužudei vabaliuką?

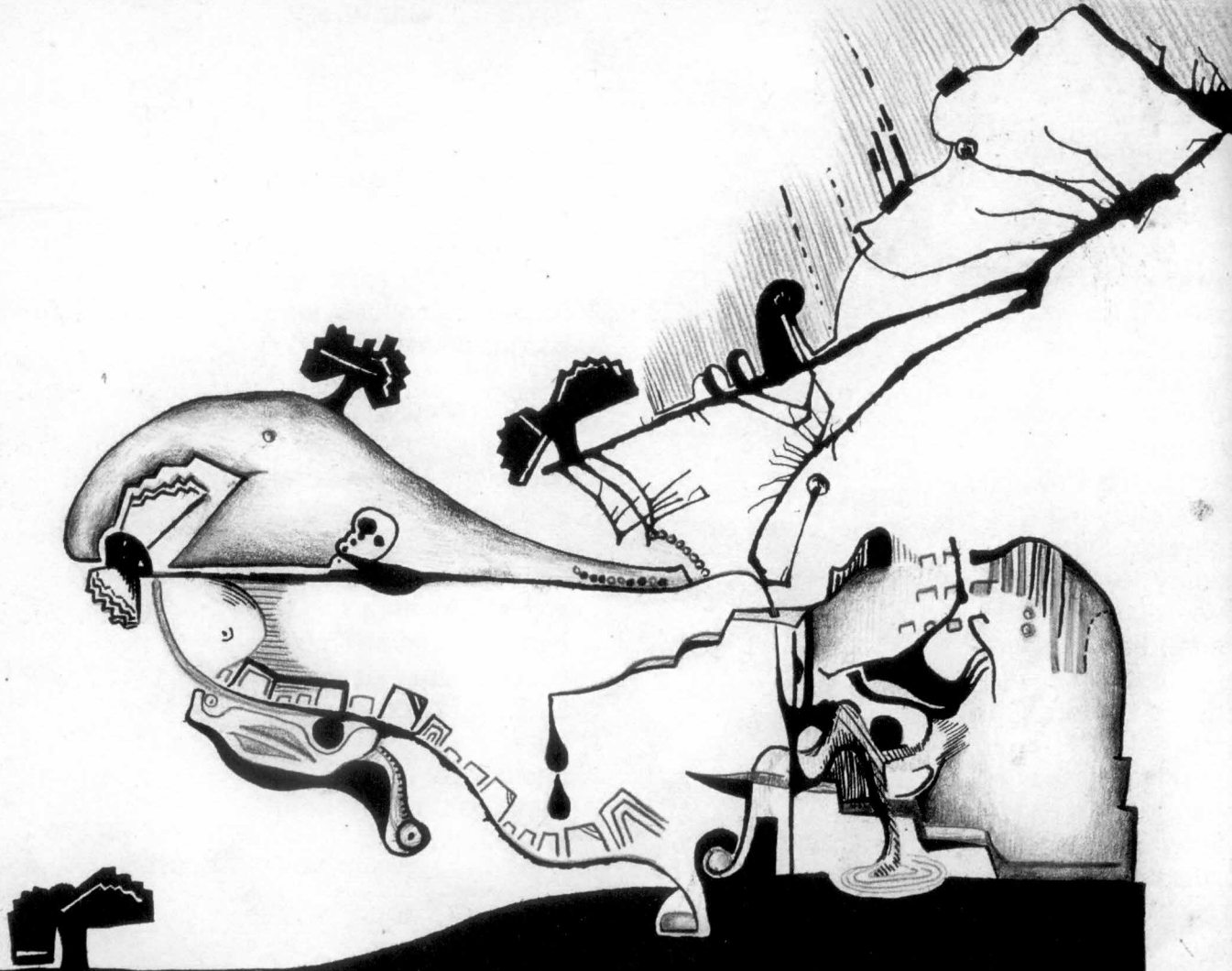

***

apsisuksiu
uždarysiu duris
ir išeisiu.
ne, negerai šitaip.
apsisuksiu
paeisiu tris žingsnius
atsisuksiu
uždarysiu duris
ir išeisiu.
ne, ir taip negerai.
apsisuksiu
paeisiu tris žingsnius
atsisuksiu
apžvelgsiu viską
uždarysiu duris
ir išeisiu.
na ne, kažko trūksta.
apsisuksiu
paeisiu tris žingsnius
atsisuksiu
apžvelgsiu viską
ilgai, įdėmiai apžvelgsiu,
įsidėmėdama kiekvieną liūdesį tavo akyse
uždarysiu duris
ir išeisiu.

dieve, ne, ne, ne...
apsisuksiu
paeisiu tris žingsnius
atsisuksiu
apžvelgsiu viską
ilgai, įdėmiai apžvelgsiu,
įsidėmėdama kiekvieną liūdesį tavo akyse
išsižiosiu kažką sakyti
bet
uždarysiu duris
ir išeisiu.
nesąmonė, ne, negerai...
apsisuksiu
paeisiu tris žingsnius
atsisuksiu
apžvelgsiu viską
ilgai, įdėmiai apžvelgsiu,
įsidėmėdama kiekvieną liūdesį tavo akyse
išsižiosiu kažką sakyti
bet
grįšiu atgal
sukniubsiu tau po kojų
ar galiu pasilikti?

Tomas Usovav

SENASIS DAINIUS IR MĒSININKO DUKRA -

mužu sėdim parimę prie stalo, du mediniai rūpintojėliai, nutaškyti žybsinčiu neonu.

- Paukščiai ilgai negrįžta, - sako jis, žiūrėdamas pro langą, gumbuotais drebančiais pirštais slenka automobilių šviesos.

- O ko jiems čia grįžti? Gerai, kad negrįžta, matai, kaip ilgai laikosi sniegas, - nejaukiai sumurmu rankove šluodama trupinius nuo stalo.

- Ne sniegas kaltas, ne sniegas, ar tu nematei, kaip jie rudenį išskrido, aš gi sakiau, kad jau visai nebegrįš, - maža virtuvėlė, nukabinėta mediniais šaukštais, senom nuotraukom ir nebaigtais smuikais, susitvenkia jo akių kampučiuose. - Ar tu negirdėjai tos tylos, kai jie išskrido, niekas nebegrįžta po tokios tylos.

Jis sėdi parėmęs galvą rankom, raukšlės susimeta į dideles odos klostes ir srūva jam iš delnų.

Senasis dainius giliai įkvepia ir ima marmaliuoti nesuprantama kalba, balsas dreba iš jaudulio ir senatvės, o aš pešioju jo lininės staltiesės kraštelį. Jis vis dairosi pro langą, gumbuoti drebantys pirštai tįsta ir įsikerta į medinį stalo paviršių.

Stojuosi, nebepakęsdama tų jo pirštų, ir naršau akim po jo virtuvėlę.

- Aš gal išvirsiu sriubos, - sakau grindim, atatupsta besitraukdama nuo jo kaip nuo kokio ligo-
nio, kuris gali užkrėsti mirtina liga.

Sriubą reikia virti iš kirvio - jis perka tik kruopas ir kartais turi daržovių, jeigu kaimynai neprimėto šiukšlių ir nuorūkų pro langus į darželį. Jokių šoninių, išpjovų, lašinukų ar bent kauliukų.

Mudu sėdim parimę prie stalo ir sinchroniškai srebiam, du prisukami žaisliukai. Aš nudūrus akis į lėkštę, o jis tyliai ūkia, barškindamas šaukštu dubenėlio kraštą.

- Dieve dieve, koks kartumas, - sako jis, žiūrėdamas tiesiai į mane, žinau, kad neatlaikysiu žvilgsnio, jei pakelsiu akis.

- Tu apie sriubą? - kvilai klausiu, valydama rankas į nuširusį virtuvinį rankšluostelį. Jis vis

visą sriubą lauk.

- Ne, - tyliai suniurzga, - ne apie sriubą.

- Tai kas gi tau? Kas tau nutiko, seneli... - aš jau nebesugebu suvaldyti balso, instinktyvu

siaubas pakyla gerkle ir užlūžta paskutiniam skiemeny.

Nebetaręs nė žodelio, jis pasiverčia dideliu rudu apuoku.

- Visi išskirdo, - sako jis aiškiu žmogaus balsu tupėdamas ant stalo, - verskis ir tu, skrend

Jis ima vėl marmaliuoti savo kalba, dabar jau skaidriu balsu, ir žiūri pakreipęs savo

paukštišką galvą. O aš stoviu virtuvės vidury su purvinu rankšluostėliu saujoj, kambarys prisipil

mano sriubos garų, ir rudasis apuokas pakyla skristi. Įsibėgėjęs trenkiasi į lango stiklą, virtuvės

tyloje net skimbteli jo maža kaukolė. Atidarau jam langą ir jis nuplasnoja tolyn, būtų visiškai t

tik aš imu tvarkytis virtuvėje ir kuistis sandėliuke - galgi bus užsilikęs koks gabalėlis mėsos?

8717524140014 264.02575

RIDIKĖLIAI FAS./2k, 125 g

2009-05-21 REDIS Kokybės klasė/Škira II
Tiekėjas/Razotojas: T. Van Norri Kilmės
Šalis/Razotajvalsts: Holland
"Palink", Lentvario 33, Vilnius, Lithuania
Gaminotojas: T.VAN NORRI BV

Šalis gamintoja: NYDERLANDAI
Importuotojas: UAB "PALINK", Lentvario g. 33, Vilnius

ŠIRDIE, NERAUDOK TU DARŽOVIŲ!

A. ir M. Ulytės

8717524140014 264.02575

RIDIKĖLIAI FAS./2k, 125 g

2009-05-21 REDIS Kokybės klasė/Škira II
Tiekėjas/Razotojas: T. Van Norri Kilmės
Šalis/Razotajvalsts: Holland
"Palink", Lentvario 33, Vilnius, Lithuania
Gaminotojas: T.VAN NORRI BV

Šalis gamintoja: NYDERLANDAI
Importuotojas: UAB "PALINK", Lentvario g. 33, Vilnius

NORS LIŪDNAS LIKIMAS, - DEJA!

8717524140014 264.02575

RIDIKĖLIAI FAS./2k, 125 g

2009-05-21 REDIS Kokybės klasė/Škira II
Tiekėjas/Razotojas: T. Van Norri Kilmės
Šalis/Razotajvalsts: Holland
"Palink", Lentvario 33, Vilnius, Lithuania
Gaminotojas: T.VAN NORRI BV

Šalis gamintoja: NYDERLANDAI
Importuotojas: UAB "PALINK", Lentvario g. 33, Vilnius

AŠ PAKEIST NIEKO NEVALIOJU,

8717524140014 264.02575

RIDIKĖLIAI FAS./2k, 125 g

2009-05-21 REDIS Kokybės klasė/Škira II
Tiekėjas/Razotojas: T. Van Norri Kilmės
Šalis/Razotajvalsts: Holland
"Palink", Lentvario 33, Vilnius, Lithuania
Gaminotojas: T.VAN NORRI BV

Šalis gamintoja: NYDERLANDAI
Importuotojas: UAB "PALINK", Lentvario g. 33, Vilnius

RIDIKŲ JAU TOK DAL

Gabrielė Linkaitė

„Žiūriu į vandenį, atspindy - dryžis. Taukšt - ir nebėra”, -
pagalvojo varna apsimetantis zebras ir nusprendė apsimitinėti to-
liau.

KARTU IR ATSKIRAI

Nebuvo jokio susižvalgymo, tik pakankamai menkas dvigubas atodūsis prieš,-
Bėgo,

Vijosi,

Pynėsi,

Raizgėsi,

Vienas kluptelėjo, kitas - padėjo,

Bėgo,

Vijosi,

Vienas žiūrėjo, kitas - klausė,

Bėgo,

Dviem keleliais po vienu dangum...

Nutilus tų stygų gaudesiui iš mažos medinės dėžutės ir didelės dėžės, jie užsimerkė.

Jie buvo kartu ir atskirai.

* * *

mano pasaulis
išsitenka
tavo delne

tik mintys
virš liepto
nebetelpu

su pavasariniu liūdesiu
stebiu tavo debesį

tarp pirštų
plaukai
ar smiltys?

sunku
išlaikyt

sparnai • 12

Unė Kaunaitė

Dryžuotas vanduo, taukšt!

* * *

arbatos?
aš mėgstu žalią
su cinamonu
ramybe
ir katinu

o gal sausainių?
tu mėgsti
su riešutais
kantrybe
ir pasaka

gal bent kavos?
aš nesergu
bet galiu
paragauti

ar nors ryto
tylos?..

* * *

paslėpk mane
po juodu sniegu
po tylinčia upe
žolėj

gali užvert akis
tamsoj
užmerkt duris
apklot?

miegok
manai -
nemoku aš
sapnuot?

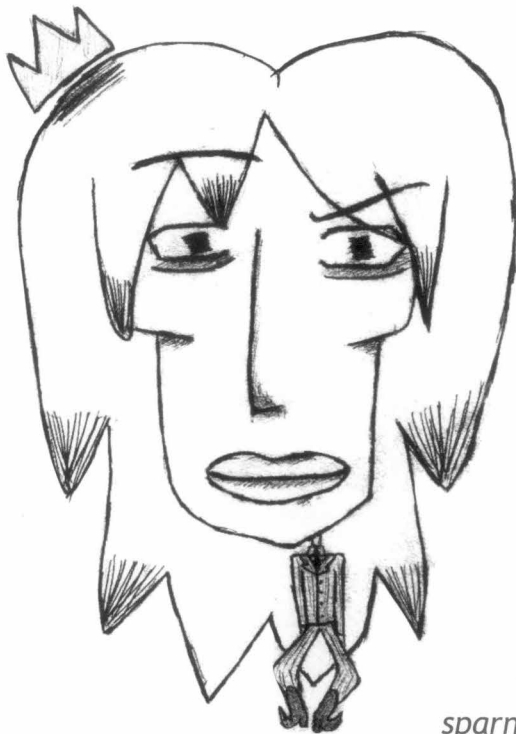

Agnė Ulytė

Sapnavau, kad brendu per vandenį. Ne vandenį - ledą, kuris, taukšt taukšt, suskyla kubeliais. Geriu limonadą su tais ledukais, o mano pižama dryžuota.

KAITRA PRERIJOSE

O,
atrodo niekas nevyksta
tik lėtai byra dulkės
slenka debesis
medžiai siurbia vandenį
kaimynų katinas raito ūsą
tingiai mintis varto saulėje pats kaimynas
vasaros mirtis
raibuliuoja ore, kyla aukštyn
eičiau prie upės
bet nevalia pajudėti
o,
vasarą galima nugalėti
tik išmeldus dangaus sniego.
O,
vasarą galima numirti
ir net nepastebėti.

Gingė

Monika Ulytė

*Taukšt paukšt pliaukšt žuvys vandeny pelekais plekši. O jau tas
raidžių dryžuotumas!*

MELAI APIE MIESTĄ *Bendra Agnės ir Monikos Ulyčių kūryba*

Deja, kai kurie stebuklai Vilniuje yra už įstatymo ribų, - pavyzdžiui, vaikščiojantiems ant Neris, net užšalusios, gresia baudos.

*

Apskritai, tiltai - žmogaus nekantrumo pavyzdys.

Argi negalima palaukti, kol upė pati pratekės pro šalį.

*

Pasirodo, kad tai, kas visų sutartinai buvo laikyta Kanalizacijos pabaisa, iš tiesų yra Riteris. Štai vieno vilniečio komentarai: „Be abejo, mus visus suklaidino Riterio šarvai. Paprastiems žmonėms juos lengva supainioti su kanalizacijos dangčiais, žinote, tais, kur būna gatvėse. “
Taigi, taigi. Prahoj - Golemas, Vilniuj - Riteris, patys spręskite, kas rimčiau skamba.

*

Tarpukario lenkai sakydavo, kad Vilniaus grindinio akmenys - tai kačių galvelės, kocie glówki. O štai turi lenkai miestą Katowicę, Katowice, ir vaikšto ten gatvėmis lyg niekur nieko.

GANDAI APIE GAMTĄ

Medžių rievės, žinote, - tai ne nuo medžių amžiaus, tai nuo visatos plėtimosi.

*

Visai pateisinama, kad ikrai yra retkarčiais vadinami ikra (arba net ikromis). Vidutiniškai pusė
sparnai • 14

jų yra mergaitės.

*
Norite pajusti, kad kažką iš tikro keičiate?
E Nuvykite saulėtą dieną į pajūrį, pamindžiokite smėlį, žiūrėkite, kaip kinta šešėliai.

TAUŠKALAI APIE TYRINĖJIMUS

Bent pusė besilankančiųjų bibliotekose eina čia ne knygų skaityti: pasirodo, jie verčia lentynas tikėdamiesi aptikti knygą, kuri būtų pažymėta bibliotekos antspaudu ne septynioliktajame puslapyje. Paklausti, kodėl jie taip elgiasi, žmonės atsako įvairiai. Vienas sako, jog „šuo pakastas po besaikiu domėjimusi Didžiųjų Atradėjų biografijomis“, antras priduria, kad „tai vis geriau nei ieškoti pasenusio galiojimo prekių parduotuvėse“. Trečias sakosi ieškantis įrodymų Spragų teorijai.

*
Niekio tokio, jei supainioji kvadrilį su kadriliu - žiūrėk, o gal matematikos pamoka pasibaigs šokiais? Bet štai jei supainioji sekstantą su sektantu - nežinia, kur pabaigsi, nežinia.

*
Kažkas šnipštelėjo, kad Mona Liza buvo nutapyta ant tyranozurus reks klodų, nupieštų flomasteriais!

PAISTALAI APIE PASAULĮ

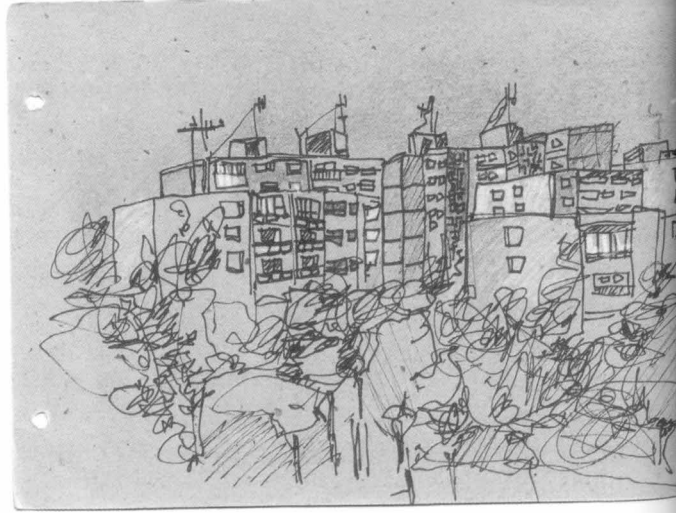
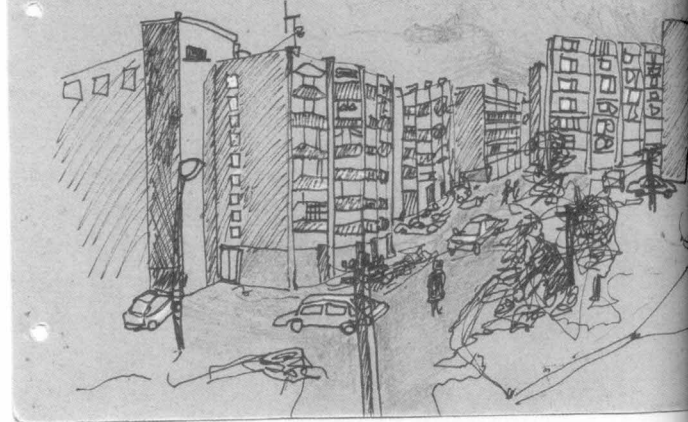
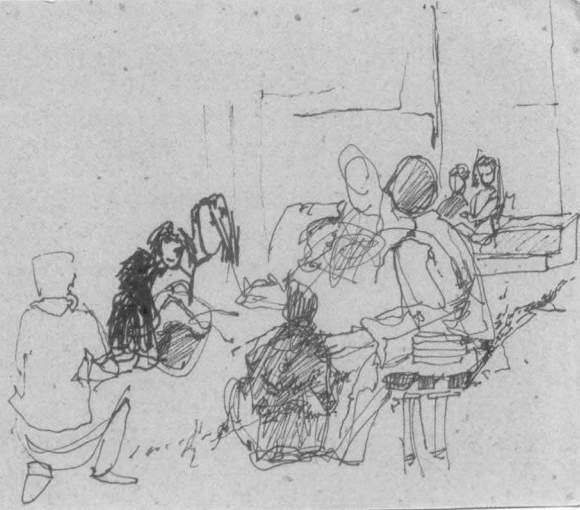
*
Tai bent paradigmų poslinkis: anksčiau žmonės verkdamo nuo romansų, dabar juokiasi.

*
Tiesiai tiesiau, aplink greičiau: apie Žemės apvalumą ir erdvėlaikio iškreiptumą liaudis žinojo jau prieš šimtus metų.

*
Visi puikiai žino Antipopiežių, tačiau tik nedaugelis yra girdėję apie Antikalėdų Senelį, įsikūrusį Antarktidoje.

Jo elfai vaikšto aukštyn kojomis.

Monika Ulyté

Jonas Grinevičius

Visas pasaulio vandenynų vanduo yra lietus, kadaise kritęs neapskaičiuojama atstumą iš dangaus. Kiekvienas lašas skrieja per dryžuotų debesų apšviestą erdvę, kol su vos girdimu taukštelėjimu susilieja su giliai mėlynu veidrodžiu, atspindinčiu tylios vasaros tamsą.

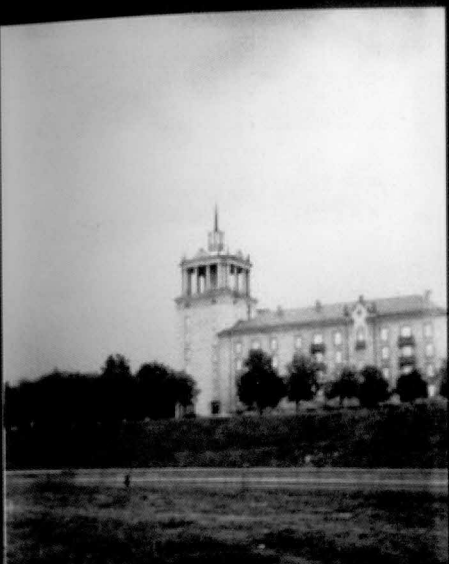

VIENAS KAŽKIENO VAKARAS MIESTE

Jis ėjo išvargusiais akmenų luitais dengta gatve, bet skubėdamas. Tarsi tikslas, dėl kurio pūškuodamas lipo į miesto kalvas ir nuo jų leidosi kone ridendamas, būtų svarbiausias tarp visų egzistuojančių tikslų, savo svarba atimantis matymą, neleidžiantis žvalgytis į spalvingus namus, freskas ir žmones aplinkui. Saulė raudonavo vakaruose ir savo paskutiniuosius spindulius šildė nežinia kur besislepiančių gėlių žiedus, žadėdama ryte sugrįžti dar šviesesnė ir šiltesnė. Pradėjo žiebtis dešimtys, šimtai ir net tūkstančiai mažųjų saulų - žibintuose ir restoranų, teatrų bei kabaretų languose, o alėjos paskendo aukso atspalviuose. Virš stogų praskrido žvirblis su duonos trupiniu snape - jis buvo jau seniai perkandęs šį technologinį žmonių prasimanymą, leidžiantį jiems dar ilgai plepėti ir džiaugtis. Bet žvirblio galvoje tebuvo įgimtos mintys apie miegą lizde, kuris dėl nežinomos priežasties atsirado ant aukščiausio šio triukšmingo miesto bokšto viršūnės. Iš paukščio skrydžio puikiai matėsi tas lekiantis žmogus, bet jam staiga sustojus, žvirblis iš netikėtumo neteko pusiau svyros ir, atsitrenkęs į ne vietoje augantį medį, pametė savo vakarienę. O žmogus kiek pastovėjęs apsižvalgė ir lėtais žingsniais nupėdino iki artimiausios kavinės; nepaklausęs prie stalelio sėdinčio fotografo, ar galėtų prisėsti, šlumštelėjo į kėdę ir iš praeinančio padavėjo užsisakė kavos. Fotografas nesutriko. Fotografas - estetas, o modernūs estetai jokių būdu nenustemba pamatę keistą žmonių elgesį. Vienintelis dalykas, pajudinantis juos iš vietos, tai gamtos grožis, kurį galima nupiešti, nufotografuoti, aprašyti ir kitaip pagavus parduoti už beretę, pakelį cigarečių ir lakuotus batus,

daiktus, kurie patvirtina menininko estetiškumą. Užstalėje žmogus kankinasi, jis pradėjo sau kelti tuos iki širdies gelmių baisius klausimus, taip suveliančius protą, kad po to niekad nebėjmanom grįžti prie senojo, paprasto, lengvai paprasto ir kiek monotoniško gyvenimo. Tokius klausimus, kai „Kodėl aš kaip akis išdegęs lekiu per miestą į parduotuvę pirkti katei maisto?“ Ir jis pagalvojo „Juk katė nenumirs - dubenėlis dar pilnas, o vis vien nevalgo to, kas nuperkama...“ Bet keisčiausia pasidarė suvokus, kad jis nepamena nei katės vardo, nei kaip ji išvis pas jį atsirado. Sutikęs jį vienu mauku išgėrė kavą ir bemat susiraukė. Išvadinęs gėrimą bjauriu jis paprašė antro puodelio juk tokiais gyvenimo atvejais, kai reikia atsibusti iš paslapčiomis per metų metus atslinkusio miego mažas puodelis neskanus ir itin brangaus gėrimo tik pagelbsti susigaudyt aplinkoje. Grojo muzika ir kažkam baritonu užtraukus dainą gatvė pasklido laimingų žmonių šurmuly. Išaušo vakaras, kavinėje sėdinčiam žmogui tai buvo pirmoji gyvenimo akimirka.

Ieva Česnulaitytė

Ieva Česnulaitytė

NUŠVITIMAS

Juoda juoda juoda juoda.
Juoda juoda juoda,
Juoda.
Juoda, juoda, juoda, juoda.

Malevičius.

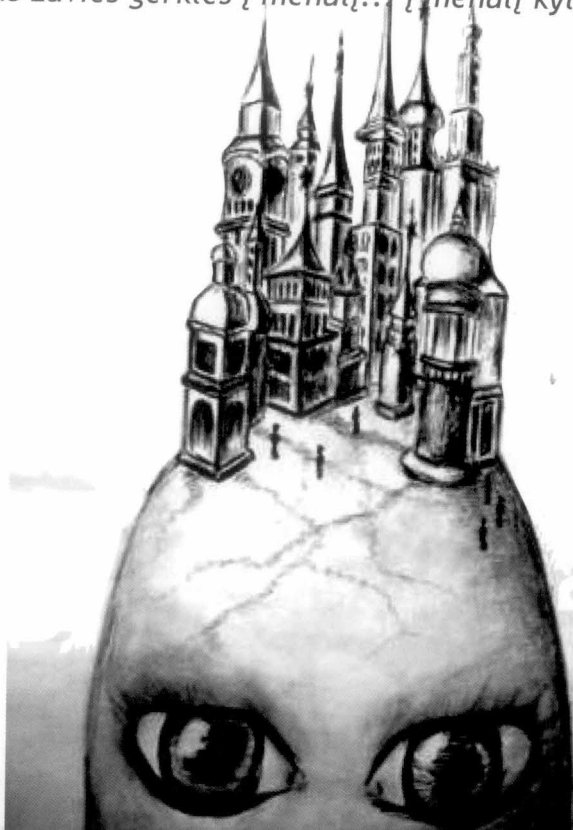
Juoda...

Juoda, juoda, juoda...

Juoda juoda juoda.
Juoda juoda juoda juoda,
Juoda juoda juoda juoda,
Juoda.

Simona Skonsmonaitė

Vilkėdama dryžuota vasarine pižama išlekiu į naktį, į sodą. Čia vis driokšt bziiiingt tekšt ir taukšt pokši lyg petardos fontanas - vandens stulpas iš žuvies gerklės į mėnulį... į mėnulį kyta jis!

APHŪPH

tuščia galva per gatvę
kartodamas ryt bus gražu
savo galvą į gatvę
ištekštum kad taptum saugus

sausu protu į kraštą
ieškodamas tikro vandens
savo protą per kraštą
išmestum kaip pirmą „saugu“

plikom rankom į dilgėles
nesekdamas savo skausmu
savo rankom per dilgėles
brautumeis ten kur saugu

sparnai • 22

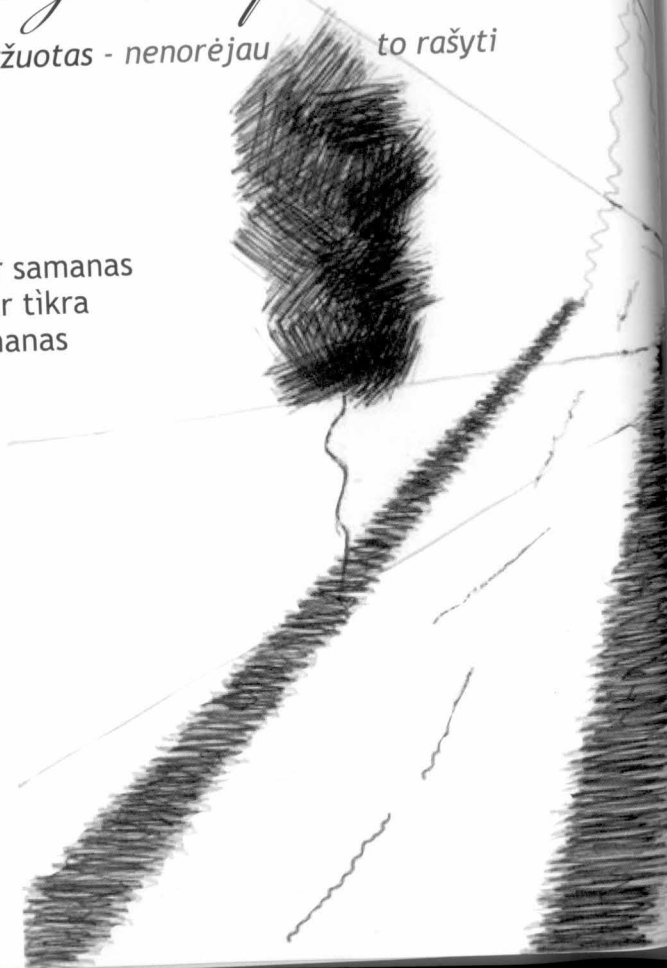
Agnė Skripkaitė

vanduo, taukšt, dryžuotas - nenorėjau to rašyti

basom kojom per samanas
nebūtom tikras ar tikra
savo kojom į samanas

nebūsi

niekad
saugus.

HIPOTEZĖ

Tai nusileido iš dangaus ir tarė:

- Čia ugnis.

Apdegė. Vos išgyveno.

Tai grįžo.

- Čia mokslas.

Bijojo, bet norėjo pažinti.

Gydėsi nuodais. Nežinojo.

Tai vėl apsilankė.

Per silpnas, kad matytųsi.

- Čia DNR. Čia atomas.

Ir numetė tarsi kaladėles kūdikiui žaisti.

Žaizdos gilėjo. Kaladėlės keitė formą.

- Kurk.

Ledynai ėmė tirpti.

- Kurk!

Išsižadėjo paveikslų. Parodė į natas suvyniotą jau spėjusį pašvinkti dirbtinį maistą.

Nukankinti, mirdami pripažino:

- Negaliu.

Tai šyptelėjo.

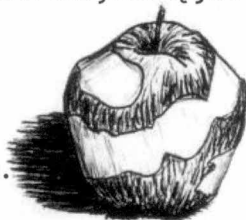
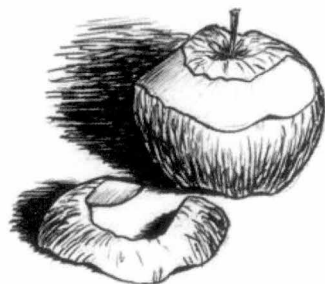
- Dievas aš. Ne tu.

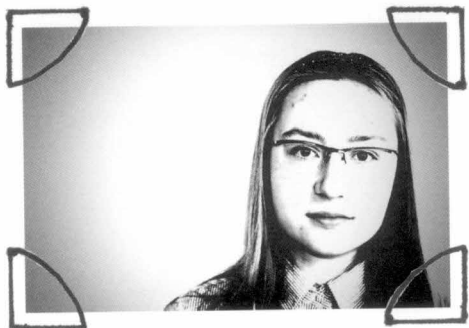
Tai nyko. Vis sparčiau ir sparčiau.

Čia pat ir toli. Toliau.

Aidėjo dieviškas juokas ir dar dieviškesnė šypsena...

Tik keturiasdešimtojoje dimensijoje buvo tylu.

Laura Paulina Šinkūnaitė

*Taukšt, taukšt, taukšt... H2O kapsėjo jam į veidą. O ir r
keisto - Deniui Dryžuo Van Tui tai tebuvo rytinis žadintuvas.*

PRELIUDAS VILNIUI

Eilėraštinis spektaklis Balsui, Garsui ir Gitarai

Girdžiu vaikus
Ir jų laimingą juoką,
Kai žaidžia jie
Paskendusioj tyloj.
Tuomet bet kas -
Ir spindulys, nors juodas, -
Sušvinta
Nespalvotoje migloj.

Mieste jau aušta,
Mėnesio sidabras,
Apjuosęs žibintus,
Ištirpsta vienumoj.
O tie vaikai
Ir jų laimingas juokas
Teošia sau
Žvėryno lygumoj.

Preliudas

Vilniui

Eilėraštinis spektaklis
Balsui, Garsui ir Sitarai

Laura Paulina
Sintūnaitė

Sir-džiū vai-kus ir jū
lai- uich-gg juo-kg kai žai-džia jie pa-skon-du-rij
ty- loj. Juo-met bet kas ir spindulys nors juo-das
sūsvinta ne-spa-vo-to-je loj Mies-te jau au-si-ta mō-ne-sio si-dabras
Ap-juogs žibin-tus iš-tirp-ta vie-nu-moj o tie vai-kai ir jū lai-mingai juo-las
Teo-sia sau! dvi-ryno lygu-moj

Šiaip trečiokas

Ėjau vandeniu savo nešvariomis dryžuotomis kojomis. Nenorėjau totį. Būčiau iš lėto paskendęs. „Eik, svarbu, nesustok“, girdžiu savo galvą.

Nors ėjau vandeniu, bet niekur nenuėjau, o kojos vis tiek nešvarios. Turbūt ir gimiau nešvarus. Toks ir esu. Būna, žmonės stengiasi prieš kitus pasirodyti nešvarūs arba švarūs, stengiasi išmukti eiti vandens. Man nieks nesvarbu. Koks gimiau, toks ir esu. Gal ir klystu, neprireiks netimo trenksmo į galvą „taukšt“ ir paskęsiu. Kad ir nutiks tai, sau liksiu te

***

Pastebėjau, kad tavo kambarį naktimis atsiranda daug musyčių, kurios ištroškusias šviesos. Tos musytės iš tikrųjų atskrenda visai ne iš lauko. Jos yra tavo naujos, nesugadintos galo neišspręstos mintys. Jos pasilieka kyboti ant lubų ir ten jų nieks neliečia. Bet viena tavo musytė išskrido pro langą. Ji ėmė keisti, tvarkyti visą tavo žmonių pasaulėjautą. Ji ėmė skverbtis kitiems vienam žmogui į galvą, daugintis ten ir gausėti. Ji susiliedavo su svetimomis savanaudiškomis musytėmis ir formuodavo genialiašias. Kas ji? O tai mintis, kad jokia svetima musytė niekada neįsiskys į tave, o jei pats ją įkiši, tai ji netarna tau.

***

Turėjau draugą šunį. Nepatiko man jo gyvenimo būdas. Jis turėjo būdą, kurią pats susikūrė, turėjo grandinę, kuria pats sujungė save ir būdą. Dieną naktį jis tūnodavo keliuose kvadratinėse metruose ir laukdavo, kol kas nors jam atneš pavalgyt. Tas kas nors ir būdavau aš. Šerdavau, kartą įgriso. Tariau:

-Šunie, tu negali tupėti ir laukti. Tai - ne gyvenimas. Tai priklausomybė. Net katinas, kurio tu kenti, - teisingesnis. Jis ieško.

Nusprendžiau jo nebešerti, kad pradėtų gyventi, nors ir padidėjo galimybė numirti. Jis jau sparnai • 26

visą savaitę buvo neėdęs. Padariau klaidą: man jo pagailo. Ėjau pasikalbėti. Netikėtai arba tikėtai jis mane užpuolė, nužudė, suėdė. Tiesa, ir pats nudvėسė, nes pamiršo, kad aš jam nuodingas.

***

Skraidė sau žmogus virš stogų. Didieji protai paskaičiavo, lygtis pasprendė ir pasakė žmoguiui, kad tai neįmanoma. Ėmė jis ir nukrito. Kokie mes visi baisūs kvailėliai...

TRYS KATEDROS

I

Sienai.
Atsiverčiau:
melsiu tinkui.
Užverda malda,
Baltis
Siuvinėja pranašą.
Dar kartą:
atsiverčiu.

Smilkalų duobę.
Užkasu:
pūvantį melą.

Suole.
Įsikandu medį:
srūva atgailos sakai.

Atgailą skylėtą
Sugeria tualnis.
Iš Sielos
Traukiu vinį.
Užkalu akį.

II

Artėja iš klauptų,
Peša sudygusią koją.
Vandens varpe
Be dugnų
Prikimba sąžinių
Kristalas.
Į skliautą
Trenkiu grumstą
Iš ašaros.

Kas išgėrė gėdas
Iš klausyklos?

Milda Jurkevičiūtė

Pasidengsiu kerų šerkšnu. „Vėjo rūmuose“ mane maišys Salvad
teptukas. Ir ne. „Vėjo rūmuose“ nėra tokių žodžių: taukšt, vand
dryžuotas.

III

Kojos iš altoriaus,
Dumblas pilve.
Į piksidę metu
Skatiką.
Meilę užlieju
Vaškais iš
Nuopuolio.
Po arnotais tarpsta
Baobabai.
Į koloną spraudžiu
Juokus.
Prisaikdinta Prigimties
Drėgmių
Mirkstu.

Keturi perštėjimai
Ir
Dievas Ten.

***

Juoduojanti žemė, sutepti raižiniai - žmonės paliko.

Girdžiu -

Būtybė kala plaktuku.

Rankos suluošintos atpildo,

Smūgiai nestiprūs.

Vandenynai, seklumos, garuojančios druska, - kapitonai paliko.

Girdžiu -

Sulysęs jūreivis siuva perplėštą burę.

Adata kreiva,

Siūlai trūkinėja.

Samanoti kalnynai, murzinos pėdos - nešvarūs lietūs paliko.

Girdžiu -

Švilpiniuoja vienišas berniukas.

Drabužėliai apdriskę,

Garsas šaižus.

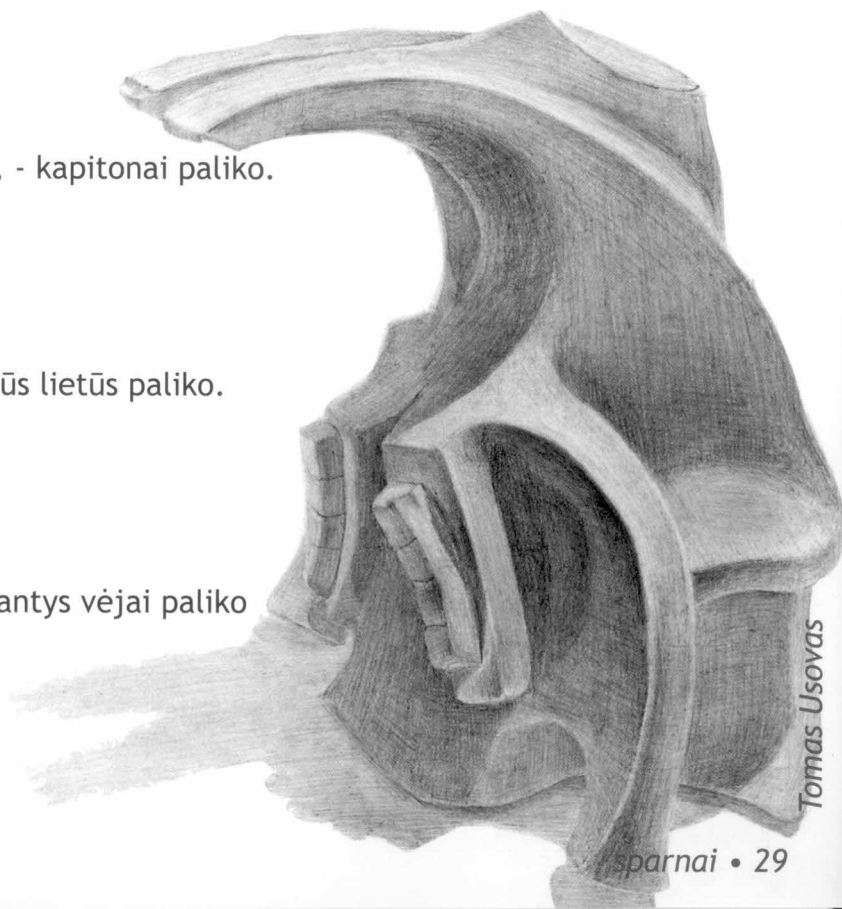
Horizontas, negilios žaizdos jame- maištaujantys vėjai paliko

Girdžiu -

Laumė niūniuoja.

Bateliai mėlyno stiklo,

Sidabriniai plaukai suveltai.

Tomas Usovai

Dangus, tušti nematomi miestai - klajūnai sapnai paliko.
Girdžiu -
Meluoja apsimetėlis angelas.
Sparnai nulenkti,
Veidas pridengtas kauke.

Tuštuma, kvatojanti agonija, - žvaigždės paliko.
Girdžiu -
Dievas vaitoja
Krizena žmogės gėdingi,
Jų turtas - nuodėmės.

***

Plaukia laivas -
Jo burės dengtos miegančios saulės sapnais.

Aimanuoklis rūkas -
Jį bado aštrios žvaigždės.

Plasta vėjo širdis -
Purta išsipūtę bangų žandai.

Dvi akys ant kranto -
Vokai kasa baltsmėlį.

Šnarpščia miegantis Mėnuo -
Kaista debesų ausys.

sparnai • 30

Žuvų dūdos -
Aidi kriauklių poemos.

Akmuo iš jūros vidurio -
Vanduo gludina savo praeitį.

Ant kranto dvi užmerktos akys -
Garuoja sapno skystis.

***

Kai tu esi laisvė...

Kas aš esu?

Naktimis. Manyje plyšauja nerimas. Sapnai išsigimsta ir sugeria tamsą. Nevalingai. Mėginu sustabdyti laiką.

Kai tu esi pasaulis...

Kur aš?

Balsai. Už sienos cirpia kėdė. Laukia sugrįžtant vaikų. Vargdieniai kartoja duonos maldą. Stebiu. Žvaigždes.

Kai tu esi grožis...

Kur akys mano?

Vaidai mirga viršum debesų. Negaliu matyti. Dejonės pasklinda tarp mano laikomų sienų. Nusikrečiu. Nešvarus tinkas.

Kai tu esi Dievas...

Kur tikėjimas mano?

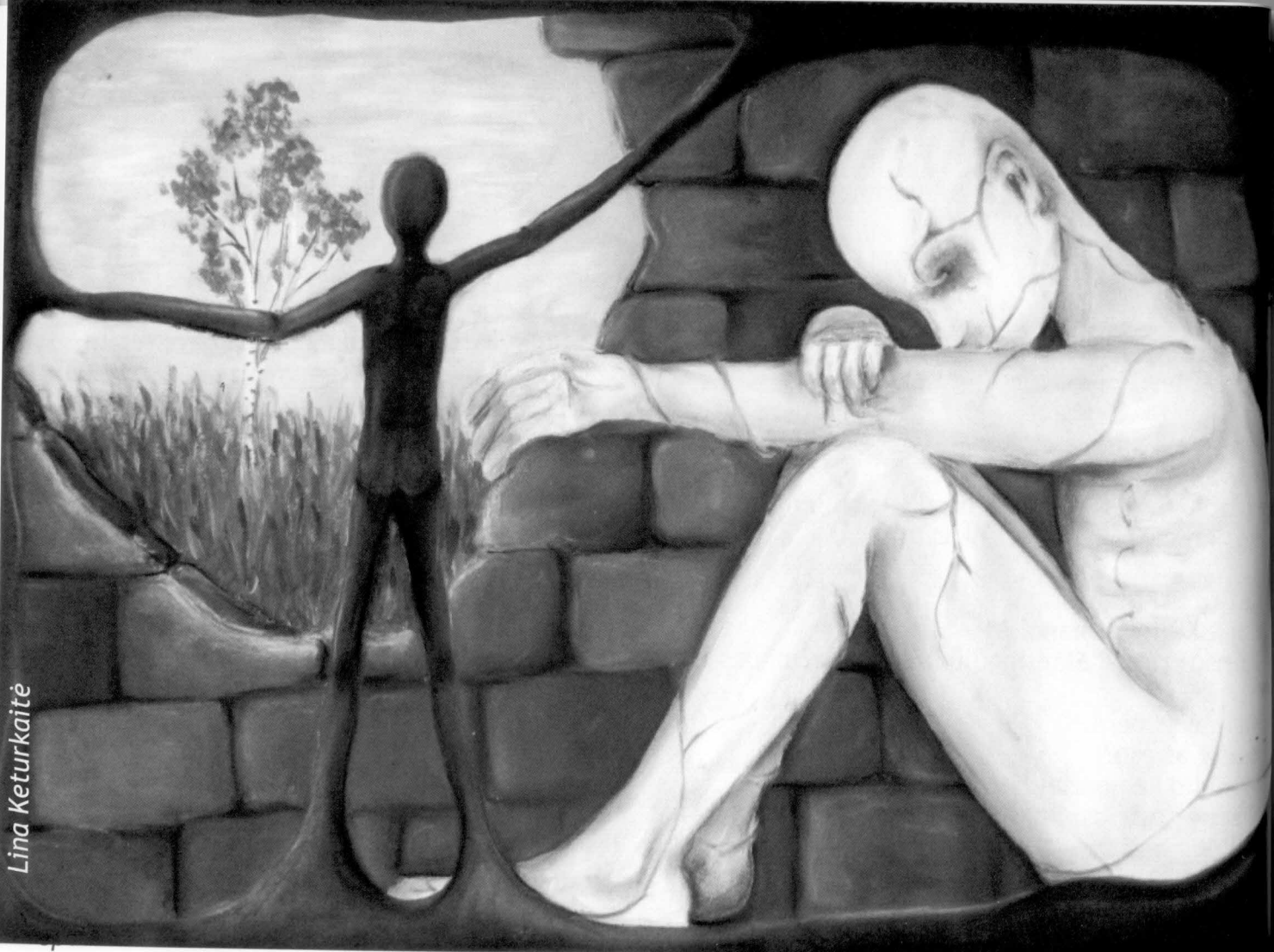
Tamsus rūkas. Slaptingųjų šventovė. Žmonės ant bokštų. Stebi paukštis. Tavęs nematau.

Kai tavęs nėra...

Kodėl aš esu?

Mėnulio kambariai. Stogai aukšti. Kur eiti?

Kišenės tuščios. Raktų nėra.

Radvilė Daukšytė

Dryžuotas skėtis visada būdavo ten, kur lietaus lašai spindėdavo lietvamzdžiuose rytais. „Taukšt!“ - ėmė ir nukrito vandens lašelis surūdijusiu lietvamzdžiu žemyn. Nuvarvėjo ant žemės, įsigėrė į dirvą. Po kelių dienų ten išdygo pirmasis sakuros stiebelis.

PAKILUS LAIPTELIU AUKŠČIAU...

Paskyrė Andrienę nuovados viršininke. Ir kaip čia dabar nepasigyrus - būtinai reikia visus pažįstamus apskambint. Tuo metu kaip tik Andrys parmuilinęs pro duris, ir ji jam ant kaklo:

- Nepatikėsi, nuovados viršininke patapau!

Andrys pamąstė, barzdą pakrapštė, ūsą paraitė ir sako:

- Žiūrėk tu man, ims, apsivers pasaulis ir paliksi it musę kandusi, vienos dienos viršininke bebūdama.

Iš tikrųjų, - pagalvojo Andrienė, - ir iš kur man žinot, kad nepasikeis miesto komisaras?

Visą naktį nemiegojus, griuvo Andrienė iš lovos tik prašvitus ir pirmiems troleibusams po langais pravažiuavus. Puolė skambint miesto komisarui, ar jis vis dar komisaras ir ar planuoja toks likti. Jam užtikrinus, kad tiek jos, tiek jo paties postas stabilus, moteriškė atsipeikėjo ir atgavo raudonį veidą. Kai jau patenkinta ruošės žadint Andrij, ėmė ir susimąstė: „O iš kur ponas komisaras žino, saugus jo postas ar ne?“ Puolė skalambyt generaliniam komisarui:

- Labaryt, generalkomisare, kaip Jūs į mūsų miesto komisarą žiūrite?

- Puikiai, gerbiama Andriene, mūsų naujoji 261-osios nuovados viršininke, viskas stabilu ir puiku!

Nuo tokių generalinio komisaro žodžių viršininkei net širdį nutvilkė. Ji tarėsi ir pašaipą, ir įžeidimą, ir įtartinai gerą nuotaiką jo balse girdėjusi. Teko skambint Vidaus reikalų ministrui, kad tas užtikrintų jos ir aukštesnių už ją valdininkų stabilią padėtį. Jis patikino, jog nė kalbos apie pasikeitimus negalėtų būti.

Apsidžiaugusiai ir meduje plaukiojančiai Andrienei deguto į statinę įpylė, reikia pastebėti visai netyčia kaimynė Juozaitienė, užsukusi paliežuvauti apie politinę sistemą. Ir kad pradėjo... Apie Seimą, ministerijas ir net patį Prezidentą, o Andrienei kiekvienas žodis - lyg peilis, lyg šešėlis - juoduoja ateities perspektyvomis, griūvančia sistema bei pasikeitimais postuose. Tik anai išėjusi ji stvėrės už galvos, griebė ragelį - balsu keliavo tiesiai pas patį Prezidentą, tačiau net ir jo žodžiai neapmaldė abejonių ir susirūpinimo, tad ji pasuko dar ir į Seimą, kartu ir porą politologų sutrukdė.

Kai visi, pas ką ji sugalvojo pasitikrinti, patvirtino, kad patikimesnės sistemos bei pačios valdžios net negalima įsivaizduoti, Andrienė griuvo paslika prie telefono su deformuotais pirštais nuo ragelio laikymo, apskambinusi visą šalį, išsiaiškinusi politinę sistemą, dėl menkučio nuovados vadovės posto. O dar kokiai galybei žmonių reikia pranešti ir pasigirti, kad ji tikrą tikriausiai viršininke ir vadovauja pačiam stabiliausiam postui pasaulyje...

Išsiklaipiusiais pirštais Andrienė ir vėl ima ragelį...

***

Užburtoji

Kas atrišo mano mintis
Ir leido skraidyti po rojų,
Kas užrakino dangaus vartus,
Vos ten įkėlus koją?
Kas privertė apsigaut mane,
Su vėju paleidęs jo balsą,
Kas spaudžia širdį smilktelėti,
Kaskart, išgirstant jo kvapą?
Kas tas, nelabasis,
Ištirpęs smogo poezijoje,
Muzika pavirtęs į vėją,
Ir kvapu besibeldžiantis į mano duris?

Gabrielė Ganzaitė

KATINIŠKOS TRIPRASMYBĖS

Katiniškos triprasmybės

Miau

Miau miau

Ahey

Labas

Ką veiki?

Šoku

Pradedu

Tavimi abejoti
sparnai • 36

Tadas Šlimas

*Sako, suomiai įdomesni žmonės.
Ką mes iš stiklų, jie kaip vandenį.
Taukšt - vienas, taukšt - du.
Po to guli dryžuotom akim.
Vis įdomiau.*

Kodėl?

Mylėti

Nes nebaigiu

Nenoriu tavęs

Ir kvailiui tai aišku.

Pastangos nukreiptos ne į tave

- Sorry.

Ne į tave

Nieko.

Būna, kad

Nesupranti

Miau

Miau miau

Praleisk kitą eilutę

Kas trečią eilutę

Kas antrą eilutę

Perskaityk iš naujo

-

-

Mano sūri

Lina Keturkaitė

Virga Pleskaitė

*dryžuotas dubuo
pageltęs vanduo
jame žavus šaukštas -
taukšt*

KALBĖJIMAI PER SIENAS

Mes teptukais kalbėdavom per sienas.

--

Tu stovėdavai
Vonioj
iki kelių vandenį
Teptuku
Vis paįšei.

Tu paįšei
Be dažų
(tik vandeniū
Sienas laistei)

Iš pradžių
Tėvams atrodė
Kad tu talentingas

O tu ir buvai
Talentingas.

--

Kitą mėnesį
Kai atėjo laikas
Mokėti mokesčius
Tėvams pasirodė
Kad tu visgi be talentų

Nes per daug vandens
Kainuoja
Vienas piešinys.

--

Mes sausais teptukais vis dar kalbėjom per sienas.

KAMINKRĖČIAI

kartais mergaitės ima
sapnuoti
juodus kaminkrėčius

valydami kaminus
jie kartais krenta
mergaitėms į stalčius

ir gula
tarp ašarotų eilėraščių
tarp sudžiovintų lapų
ir neišsiųstų laiškų
jie užmiega

ir visą žiemą
sapnuoja
mergaitės

susitinka
vieni kitų sapnuose
ir vaikšto
susikibę už rankų

Agnė Misiūtė

***

Kaip balta, apšerkšnijusi dvasia,
Nusekė jaunuolį mylimoji.
Jos širdyje plevenusi draša
Į priekį vedė jos ledines kojas.
Dainavo nepamirštamą balsu,
Ryški šviesa ją traukė ten, į tolį.
Kaip žalias, didis ažuolas narsus,
Tamsoj keliavęs vienišas šaulys,
Pradžioj palikęs artimus visus,
Žygiuoja užjūrin, už kalnų jis.
Pamiršusi savus seniai namus,
Į tolį veda jo jauna širdis.
Kur ėjo jie, ten skleidėsi žiedai,
Pavasariu gėlių laukai kvepėjo.
Sustot tenai norėjosi tikrai,
Bet troško laisvės. Ir toli regėjo -
Kur šypsosi naujagimiai vaikai,
Ten už kalnų, už jūrų, kur jie ėjo.

Rūta Miškinytė

Kaip išnyko kaimas A?

Kol dryžuotos lentos saugojo brangų šulinio turinį, buvo gerai. Saugojo iki nukrito dangtis, po kuriuo slėpėsi tyriausias vanduo. Taukšt - ir še tau, kaimas A liko ištroškęs. Po kiek laiko - jau ir apleistas, be žmonių.

***

Miki, miki,
mažas mano
vaikeli,
Merkias merkias
žydros tavo
akelės.
Medžių liepų,
krūmų lazdynų
šešėly,
Laukia miego senelis,
Šiaurės Vėjas.
Skriski, skriski namo,
O
Devynbalse...
Plasta, plasta sparnai.
Tavąją

narsą
Sustabdys, pavogs,
pilkas
erelis..
Miki, miki,
mažas
mano
vaikeli.

TYLUS POKALBIS

Ša! Paklausk, kaip iš lėto svyruoja
Mūsų pokalbis arbatos puodely.
Apie tingų pasaulio sukimąsi „saulės greičiu“.
Pamanyk!

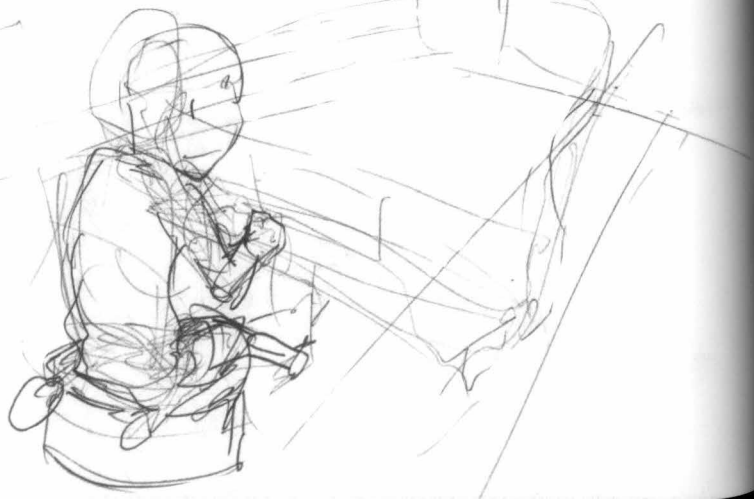
Blogos mintys greičiau užnuodija sielą.
Ša! Palūkėk, kol apsinkinti žodžiai
Tvirčiau įsikibs į užuolaidos kraštą.
Jie svyravimo dažnį skaičiuos.
Pamanyk!

Aš ir tu - man svarbiau už pagarbintą fiziką.
Ša! Ar girdi, kaip šnabždėdami norai
Pajudino durų kabliuką?
Jie tikėjosi mus amžinai uždaryti kartu.
Pamanyk!

Jeva Kasperavičiūtė

*Taukšt! Užsitrenkia durelės.
- O dabar vežk mane, kur žmonės keliasi anksti anksti ir gu-
lasi vėlai vėlai, kur žiemoja pasiklydę vaikai ir kolibriai, kur saulė
taip įsirėžia į akis, jog vanduo pasidaro dryžuotas.*

Visada užanty turiu parašiuotą.
Basos mintys palies šaltą gatvės asfaltą,
Žvilgsnių pora pro langą patekti bandys.
Tu užtrauksi naktinę melodiją sunkią.
Ša! Mano siela pabels į duris.

Lukas Vairuckas

Taukšt.

Seniai jau krinta lietūs akmenim.

Mūsų keliai - tai šito potvynio vanduo,

Dryžuotos mūsų perėjos - vien žvyras...

Nuostabu.....

Tu ir vėl skaitai mano mintis,

O man

Turi pakakti žodžių.

Graudu.

Pabaigę karą su laiku

Mes pradėdam

Kovot prieš norus.

Štai vėl -

Iš tavo lūpų lekia žodis.

Matau,

Tačiau negaudysiu. Nenoriu.

Ir aš

Vėl radau aklavietę ir duobę

Ilgam lygiam kely....

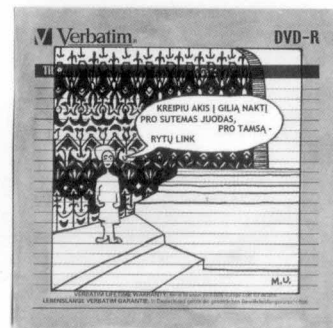
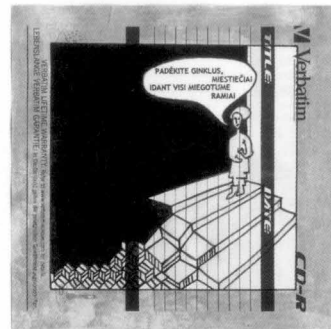
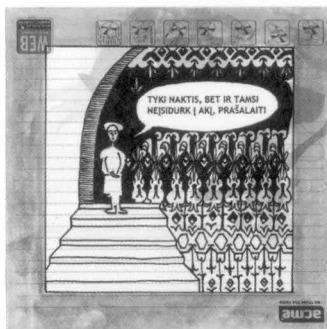
Nesišypsok. Žinotai.

Tik. Tak.

Nebegirdžiu! Prapuolė...

Čia aš, ten Tu...

Skaitai mintis. Negaudau žodžių.

Paulina Kovaliova

Numanai, kas kiekvieną rytą žolėje palieka rasos lašelius? Tai du dryžuoti jonvabaliai, kurie visą naktį mažu kiauru kibirėliu pils-to vandenį iš vienos balos į kitą. Jiedu nenumano, kad sykį kažkas gali taukšt ir priploti juos prie mylimiausios pievos. Jonvabaliai to nežino, todėl nešios vandenį tol, kol pasaulyje įsivyraus teisybė ir visose balose bus po tris su puse lašo vandens kiekvienam jonvabaliui.

- Žinai, norėčiau šokoladinio pyrago. Su raudona vyšnia viršuje. Žinai, tokio, kaip amerikiečiųkuose filmuose.

Ji užsimerkė: saulė švietė Jai tiesiai į akis.

- Žinai, ir dar kakavos. Didelio... ne! Milžiniško puodo garuojančios kakavos!

Dieve, iš kur tas liguistas potraukis šokoladui? Jis spoksojo į geltoną, vėjo kedenamą smilgą.

- Tiek daug - nutuksi...

Ji neatsimerkė ir Jam pasirodė, kad ta pastaba nuaidėjo Jo pašamonėje.

- Žinai, aš gal einu vidun.

Ji pakilo ir vis dar užsimerkusi nutipeno į rąstinę trobelę sau už nugaros.

Žinai. Žinai. Žinai. Tarsi gastritas raižytų skrandį. Žinai. Ne, tarsi būtum prarijęs eglišakį ir dabar

kaskart įkvepiant jis badytų tau plaučius. Žinai. Tarsi pneumatiniu gražtu kažkas gręžtų tau sme-

genis. Keista. Anksčiau to parazito nepastebėdavau. O jis įsiveisė Joje ir ėmė sėkmnigai tarpti.

Ėmė reikalauti iš manęs neįmanomo. Parazitas...

Jis nusiskynė smilgą ir ėmė sukioti ją tarp nykščio ir didžiojo piršto. Kaip galiu iš anksto žinoti, ko

Jai iš manęs reikia? Sausa smilga po truputį trupėjo ant Jo šlaunies. Ji per daug nori. Aš jai nieko

nežadėjau. Jis sugniaužė smilgos likučius kumštyje; sudrėkė nuo Jo prakaito žolės pluošteliai

prilipo prie delno. Nežadėjau pyrago. Nežadėjau kakavos. Nežadėjau Amerikos!

Staigiai kilstelėjęs galvą, Jis įsistebeilijo į raudoną elipsę, pakibusią virš krauju ir auksu pasrūvusios jūros. Nukratė smilgos dulkes nuo kelnių ir atsirėmęs į namo sieną pakilo. Kojos buvo sustingusios nuo ilgo tysojimo ant spygliais nusėtos pušyno žemės. Nenuleisdamas akių nuo horizonto Jis ėmė tolti nuo raštinės trobelės. Keista. Net brizas nepučia. Netrukus Jo nuogos pėdos pajuto švelnų paplūdimio smėlį ir eiti tapo lengviau: pirštai nebekliuvo už lipnių kankorėžių. Ir dumbļu nekvepia. Nuo bekraštės jūros jį skyrė tiktai viena mintis. Viena. Vienintelė.

- Ar gersi kakavos? Ei, kur tu?

Ne. Jis atsuko nugarą skęstančiai saulei ir ėmė žingsniuoti. Į savo saulę. Nesvarbu, kad ji nešildo taip, kaip ta danguje. Nesvarbu. Nesvarbu.

***

Ējo - nuėjo.
Dar ne? Tai nueis.
Neužsibūna ilgai su tokiais
pasiligojēš benamis ruduo,
ašaras liejantis kibirais.
Bēgo - nubēgo.
Dar ne? Tai nubēgs,
pasitaisydama nuometā lēks
mūs amžinai netekējus žiema.
Ji irgi verkia, kai lieka viena.
Tokio kaip tu neaplenkia tik vasara,
meiliai sukibusī su pavasariu.
Tiktai vis leidi kaip žiemai ir rudeniui
jiedviems išnykti
be pēdsako,
liūdintiems.

Hide and seek

109 12.11 Gabrielė

Miglė Anušauskaitė
Buvusi liceistė, žurnalistikos studentė

PRATYBOS

Rytas ateina staiga ir šiek tiek tyčiodamasis. Kai kurie sako, kad netgi ne šiek tiek - jis esą kvatoja net kriuksėdamas, ploja sau per kelius ir rodo į praeivius pirštais. Nelabai mandagu, sakyčiau. Yra viena pusiau mokslinė teorija, tvirtinanti, jog jo kvatojimas seniokiškas. Tai viską paaiškintų, bet visos kitos šios teorijos sekėjų dogmos sutampa su zoroastrizmo teiginiais, todėl daug kas jų atskira šaka ir nelaiko. Deja, mano žvilgsnis ne toks skvarbus, kad pastebėtų nemandgiai besielgiantį rytą. Nei jis spjauto ant šaligatvių, nei troleibuse užima vietas, skirtas senutėms. Normalus tas rytas, - sakydavau visiems tyrinėtojams, kurių, atvirai kalbant, nelabai daug ir pažinojau. Visgi reikia pripažinti, jog kartą rytas bandė mane užmušti krentančiu obuoliu, bet obuolys buvo kitoje gatvės pusėje, taigi aš sėkmingai išnešiau kudašių.

Nelabai aš tą kudašių ir nešiau, kai geriau pagalvoji. Veikiau jis pats bidzeno savo trumpomis kojytėmis, kartkartėmis sustodamas ir rodydamas sau į burną. Atseit, duok krabų lazdelę. Tačiau aš kaip tik tuo metu neturėjau krabų lazdelės, o atimti ją iš krabo nesinorėjo, nes tas labai sunkiai ėjo ja pasiramsčiuodamas. Gal yra turėjęs insultą ar ką, - bandžiau sužadinti kudašiui gailėstį. Dar sakiau, kad namie pilnas šaldytuvų krabų lazdelių, todėl gal apsieisime be šitos, ir vis kaltai žvilgčiojau į krabą, esą, nepyk, dar mažas, nesupranta. Vėliau sužinojau, kad iš krabo tą lazdelę visgi atėmė atkėblinęs rytas. Tada namie susiradau „Mitologijos enciklopediją“ ir perskaičiau zoroastrizmo apibrėžimą.

Apibrėžimai man patinka, o štai neapibrėžiami dalykai - ne. Negaliu tvirtinti, kad jų nemėgstu, tiesiog negaliu jais pasitikėti. Pavyzdžiui, na kaip tu apibrėši kudašių? Kudašius ir tiek. Laksto po namus, plėšo laikraščius, šnypščia ant mašinų, - ir ką, sakysi, bjaurus padaras? Nebjaurus, geičiau priešingai, bet pasitikėti juo neišeina. Kartą išbėgo parūkyti ir grįžęs partempė ryšulį knygų. Tik-
sparnai • 48

riausiai apiplėšė kokį knygyną, - betgi negali pykti, juk mažas - nesupranta, kas gerai, o kas ne. Tiesą sakant, aš irgi nelabai suprantu, todėl pradėjau skaityti knygas, kurias man atitepė kudašius. Tai buvo du detektyvai, tarptautinių žodžių žodynas, ir „Sėkmingų derybų vadovas moterims“. Iš knygų išmokau, kad nereikia žudyti kitų žmonių, nes vis tiek suseks, ir dar - jog reikia pasitikėti savimi. Bet ir vėl - kaip čia dabar pasitikėsi, kai nežinai apibrėžimo? Suvedžiau savo vardą į internetinę enciklopediją, bet išmetė tik kažką iš augalijos pasaulio. Aš lyg ir nesu iš augalijos pasaulio, nes nefotosintetinu ir panašiai, bet gal enciklopedija geriau žino.

Keistas dalykas tie apibrėžimai. Norėjau paieškoti šio žodžio (apibrėžimas) apibrėžimo. Jau buvau beimanti žodyną, kurį atitepė kudašius, bet staiga sustojau, pagalvojusi, jog tai gali būti enciklopedija - spąstai. Tai toks reiškinys, kai ieškodamas nežinomo žodžio jo apibrėžime surandi kitą nežinomąjį. Tada surandi to antro žodžio apibrėžimą, o ten - dar vienas nesuprantamas žodis. Taip tęsiasi tol, kol perskaitęs visą enciklopediją grįžti prie pradinio žodžio ir tavo suvokimas apie pasaulį susprogsta, nukrinta ant žemės kaip obuolys ir tu sėdi vidury kambario su knyga ant kelių, nežinodamas, ką daryti. Kartą esu kažką panašaus sapnavusi, bet tiksliai neatsimenu.

Atmintis - dar geriau už apibrėžimus. Deja, ne visiems dalykams yra atmintis. Pavyzdžiui, krentančiam obuoliui yra, o Gedimino mirties metams - ne. Tačiau paradoksalu - Vytauto mirties metams atminties yra, o kaip išvalyti aplėsino sulčių dėmę - ir vėl ne. Šiame nuožmiame žaidime neegzistuoja jokios taisyklės. Visa laimė, kad galima atmintimi pasidalinti. Aš atsimenu viena, o kiti - kita. Dar būna, ir į enciklopedijas parašo žmonės, staiga ką prisiminę. Bet ir vėl baisu - o jei enciklopedija yra spąstai? Sako, atminties spąstų irgi būna. Tokie dalykai ne šuns papas, apie juos geriau nejuokaut. Nors gerų anekdotų apie šuns papą aš irgi nežinau. O gaila, kudašiui papasakočiau, kad ir vėl neišlėktų kur nors.

O tas spurda, kad braižosi apie duris! Reikės išnešti kudašių į lauką, nes pats nemoka per slenkstį perlipti. Ir mažas jis toks, net nesaugu paleisti. Kur čia bus saugu, jei net apibrėžimo neturi. Aš apibrėžimo irgi neturiu, todėl einu drauge su kudašiumi - dviese ramiau.

Dar vienas keistas dalykas: kai susitinku draugą, kuris nešioja antsiuva ant dšinos, o

vieną pažįstama su ponieriniu kavos indeliu.

stikliaškės, visi jie sveikinasi tik su manimi ir nekreipia mažiausio dėmesio į kudašių. Jei pabandau mandagiai priminti, kad šalia tupi dar vienas asmuo (o gal ir ne asmuo - juk nežinau apibrėžimo), pažįstami staiga prisimena turį eiti su kažkuo susitikti. Labai dažnai pasitaiko, kad jie turi eiti į kitą pusę, negu mudu su kudašiumi. „Matai, kaip išsiskiria draugų keliai“, - paprotinu kudašių ir mudu sėdime stotelėje laukdami ryto, stebėdami ant stogų sutūpusius krabus. „Laukimas yra minorinis preliudas“, - Boriso Viano žodžiais prabyla vienas jų ir staiga visi krabai iškelia savo lazdeles. Toks yra jų zoroastristinis ritualas.

4

leva Česnulaitytė

Sparnus skleidė

Donatas Repečka
Ieva Česnulaitytė
Simona Skonsmonaitė
Kornelija Vaicekėnaitė
Gintarė Didžiokaitė
Milda Zdanytė

Piešinių ir nuotraukų autoriai

Ieva Česnulaitytė
Gabrielė Ganžaitė
Gingė
Lina Keturkaitė
Ieva Krivickaitė
Agnė Misiūtė
Agnė Skripkaitė
Agnė Ulytė
Monika Ulytė
Tomas Usovas
Indrė Vidžiūnaitė

Dėkojame

Rimai Mackevičienei
Urtės tėveliams

2010

